

Tornai József

Nénia

*Itt van újra az ősmese vége:
néma a szomszéd kert ura, Ádám.
Egymaga él most Éva a hold-színű,
ugri kutyával. Nem szalad az, mint rég*

*(mikor este várta a tarfejü gazdát),
ül csak a zárt ajtó küszöbén és
néha a diófát is körbehugyozza,
hátha kibújna belőle a kert szökevénye.*

*De ő se varázsló. Az árnyakat éjjel
azért meg-megugatja. Lopakodnak azok
ablakon, függönyön át a szobámba,
zajjal-zajtalanul. Hallgatom itt a szél*

*tenyerén is. Mire készül az ég?
(A többnyire kék álarcu, közömbös?)
Mire? Már engem is úzne talán a
csillagi asszonyokkal a nászba?*

Ahogy a törvény bennem

*„Én azt figyeltem meg, mondta az öreg
antropológiaprofesszor az esti tűznél –
fehér haja és bőrujjasa volt –, hogy aki*

*egyszer elmegy, olyan, mintha légbuborék
lett volna. Salaktalanul és végleg üres tér.
Annyi barátom volt, szerelmem is. Álmomban,*

*igen, álmomban meg-megölelnek. Tudom,
hogy árnyékok, vázak, beszélgetek velük.
Ennyi a maradék.” Sötétség lelkesedett*

*körülöttünk, és még sötétebb szakadék.
Görbe, vékonyabb gallyakat löktem a
nyárfahusáng alá, hogy föllobbanjon.*

*A lángoktól kivirradt az arca. „És akkor
végül is...?, kérdeztem. Az emberek
virágot visznek a temetőbe, kereszttek*

*vannak, síremlékek. Aki gondolt vagy teremtett
valamit, arról újra meg újra írnak.”
„Használjuk föl a múltat, amíg élünk?”*

*„Ez természetes. Gilgames, Dante van,
Giotto, Bartók, Max Planck, szobrok,
jelképek, szent helyek, városok,*

*mítoszok.” Bement a házba. Olyan
tisztán lobogott a Göncölszékér az erdő
fölött, ahogy a Törvény bennem.*

Őszel

*A feketerigók visszajöttek,
a véletlenek meglepődtek,*

*betörték a hideg ablakát,
megint látom az orrszarvú-ugatást.*

*Kényszerképzetek játszanak azonnal,
gondold el, hogy a félelem hall.*

*Félálomban vonyítanak a kövek,
egy lassú baobabfát szeretek.*

*Van egy titkom a lentjeimben,
halántékom holtpontra csökken,*

*szélnek háttal a mitokondrium-gyarak
nekifognak a kiábrándulásnak.*

*Ennyi az ősz. Ne ágyazz meg itt mást,
a Kilimandszáró este ordít át*

*amőba-teoriákon, geneziseken,
kilenc lábom van, és három fejem.*

*Azt mondta, szeret, pedig csak hazudott,
nem az én számra csókolt vérharmatot.*

*Ha telefonál, mindig csak szanszkritul,
libidóm küldöm sziklarajzokul.*

Október hidegében...

*Október hidegében is dolgozik
a fügefa, gyűjti a mézet gyümölcsébe,
mintha augusztus tüze főzné nedveit
az ágaiban a darazsaknak és*

*nekem, kiben nem járja a násztáncot
más, csak az öregség mérge.*

Egy kavics arca

*Az idő csúcsáról az idő
föld alatti üregébe zuhanva,
fogom a térdem: csupa
vér. A határtalanság most
egy kavics arcához láncol.
Es fény, valahonnan fény.*